

Aavistus

Alkukesän iltana ihmettelen, miten valo viipyy maisemassa. Päivä jatkuu, vaikka kellon mukaan on jo ilta. Kesä yllättää: Nytkö jo syreenit ja omenapuut levittävät kauneutta ja tuoksua ympärillemme? Tuntuu, että liian nopeasti nämä hetket menevät. Sateen jälkeen omenapuun alla näkyy jo pudonneita valkoisia terälehtiä.

Kesän alussa valo ja luonto ympäröivät meidät. Elämän voima näkyy kaikkialla, ja kaiken tämän keskellä joku tuntee saavansa lisää energiaa ja toinen tuntee päinvastoin omat voimavaransa heiveröisiksi vahvan luonnon keskellä. Olisi tärkeää, että kesällä meillä olisi mahdollisuus pysähtyä ihmettelemään luontoa ja omassa elämäntilanteessamme miettiä omaa paikkaamme tämän kaiken keskellä.

Kesäisessä luonnossa, metsässä tai järven rannalla me voimme aavistaa jotain sellaista, mitä emme voi selittää. Tämän selittämättömän edessä voi hiljentyä myös vaikka kirkon holvikaton alla tai paljain jaloin rantakalliolla tai kesäkukkaniityllä. Selittämätön tulee lähelle, mutta en saa sitä haltuuni. Voin sen aavistaa, mutta en voi sulkea sitä kämmeneni sisään. Se on jotain toista ja tuonpuoleista, joka on kuitenkin läsnä tässä maailmassa. Tätä tai häntä, joka on tämän kaiken takana ja joka on selittämätön, häntä me sanomme Jumalaksi.

Jumalaa emme voi määritellä emmekä voi hänen olemassaoloaan todistaa. Me voimme aavistaa hänestä jotain aivan kuin me aavistamme kesäisen luonnon ihmeellisyyden. Me aavistamme, että Jumala on suuri, mutta hän ei ole mitattavissa.

Alkukesän valo, kauneus ja tuoksut ympäröivät meidät. Jotain samanlaista on siinä, miten Jumala ympäröi meidät. Hän on kaiken elämän antaja, ja hän tuntee meidän elämämme, meidän taakkamme ja rikkinäisyytemme. Meidän ei tarvitse piilotella itseämme Jumalalta, sillä hän rakastaa meitä tällaisina kuin olemme. Tätä sanotaan armoksi, se on rakkautta ilman vaatimuksia ja ehtoja. Jumala on pyhä, käsittämättömän suuri ja samalla rakastavan armollinen meitä kohtaan.

Hannu Rantala
Orimattilan seurakunta